

גלה. בת הגלים

עברה המשפחה לגור. האב החל לעבוד כעורך העתון הפולני נוביני קורייר, גלה התחילה לגור שחקנים, ויגאל, האח הצעיר, לקרוע אותם. זה חשוב? היא שואלת עכשיו, זה חשוב?

העבר בשביל הנערה השופה, הוא כמו העתיד עבודה: לשניהם היה אפסטיט עד אימה. בעולמה הפרטי והקטן תופס את התפקיד הראשי רק ההוה הניצח. לא הי מתוכנן, המאורגן, כמו התלבושת האחידה החומה שלה בבית-הספר. זה הוה הכל הבא ליד. זה יכול להיות סרט, מסיבה, בחינה, בחור חדש על שפת הים, גיינס חדשים. אבל עם זאת גלה אינה מנצלת את המידרכה של דיזינגוף, אינה שותה מצעדי פזמונים, מייזאת-הלן-ספירא? היא אינה מעכפת טחיסט, ואינה מספיק נלהבת להשתגע למשהו או ממישהו. זה יצור הי רחוק מלהיות טיפשערה קלאסי. פחות מדי מושחת, פחות מדי אכזרי. גלה מעולם לא שמה רגל למישהו. היא פשוט נערת מאי.

היא לא התעזפה מהנשיקה

הוא מאי הנמשך שנים עשר חודשים על שפת-הים של פרישמן. שם היא היא עצמה יותר מכל מקום אחר. כי עור ספוג אולי טרה-ויולט + מלח + חול = גלה מרחוב יהואש, מאחורי הסופרמארקט בבני-יהודה. אני אוהבת את הים, בלי סיבה. זה ישמע מצחיק נורא אם אני שזה בגלל המרחבים והאופק וכל המלים המפוצצות הי אלה. בשבילי הים זה הרגל. כמו האוכל שלי. הסברים מיותרים.

וכך, ללא סיבה, החל הרומן שלה עם הים לפני שלוש שנים. ההורים עברו מ גבעתיים לרחוב יהואש, גלה קיבלה סטי פנויה ונרשמה לשלוה. בבגד-הים הדו-חלקי הראשון שלה לא נחשף הטבור כמו בבקיני שלה היום. היא היתה בת 14. יש זמן, השמש היתה אויבתה הגדולה, הים השונא האישי שלה. אולם החול תיווך ביניהם. השמש חדלה לשרוף, היא שיזפה. שאלה של השקפה בלבד. גלה נעשתה לאלו פת הראקטות הלא מוכרת של שפת-הים בתל-אביב.

ישר מבית-הספר היא רצה לים, לשע-תיים, יום-יום. היא הורגת שם את הזמן בחורף, בסתיו, בקיץ. מה משנה? רק לא לפני בחינה. היא יודעת לחתור בעצמה. אבל חסקה, היא יודעת לחתור בעצמה. אבל אלופת הראקטות אינה יודעת לשחות. היו לה יותר מדי מורים.

עם נערת מאי מתחילים תמיד. נערי הי שרירים, המבקרים הקבועים, והלא-קבועים

1948 כשמלחמת השיחרור היתה בי עיצומה, היתה עדיין גלה בת הארבע בביתה הארעי, בעיר לודז' שבפולין.

טיפשערה אומללה. מה רוצים ממנה.

רוקנו כבר עליה את מלאי ההשמצות שי בעולם. שהיא חסרת בושה, אבחנה, מצ' פון, אחריות ושכל. שהיא הורסת את רגליה בבאלרינות, את עורה במייק-אפ זול, את שערה המנופח בספריי, ואת עיניה חס' רות ההבעה ברומן זעיר, שמרכז עולמה הרומני עומד על חתיכי רוק וטויסט, ושהיא שטופת מצעדי פזמונים. שהיא מפ' לצת בבלו גיינס, וממטרה רעשנית בקולנוע. ומה לא? לא נותנים לה מנוחה, לא מביי גים אותה, מכנים אותה — בהנאה מרוש' עת — אינפאנטילית, פסיכית, מופרעת, לא-נורמאלית, ומואילים לנחם אותה שזה יעבור מהר, כמו כל אדמת או אבעבועות. הנערה התמירה, אשר ביולי אשתך היתה בת 17, איננה מיס טיפשערה בכבודה ובעצמה. לה קוראים גלה לנגנס. עוד הגברת הראשונה מתרוצצת, מתפעלת, צח' חת ומשתדלת לאמת את ההשמצות עליה — מתנהלים חיייה של גלה באחירה מיושבת ובמסגרת של חיי נזירה. פחות מסעירים, אפילו. היא שלה, קרירה, משוחררת, לגמ' רי סותרת את התמונה המקובלת של הטיי פשערה המטרופט.

היא יושבת בשביעית ריאלית, בגימנסיה שלווה, בספסל ראשון. אין לי שום אפש' רות להעתיק, היא מבקשת לציין, בנימת התנלות כנה. לזכותה לא נזקף שום פשע תחת אף המורה. שום סידור. היא לא הי טיפוס לזה, אין לה דם, מאבחת היא בהצ' לחה. היא מצטערת שזה ככה.

הווה ניצחי בבדי-גיינס

שה לרובב אותה. היא שונאת להביע את עצמה. הבעת הפנים שלה קפואה משהו וזה מדגיש את אדישו' תה החיצונית לסובב אותה. ההסתייגות שלה מאנשים היא אמיתית. היא מפחדת. אין לה מראות גדושים מילדותה. העדות ההיסטורית הראשונה אודותיה זכורה לה מגיל חמש. היא גרה או בפולין, בבית כזה, עם שערי כזה, וכל מיני רהיטים כאלה והכל. את דברי הומים הקדומים שלה היא קלטה מאבי-שלה. בדרך מסביר לפולין, לפני תום המלחמה, בקרון בהמות, כש' הרכבת אינה נעצרת גם לשנייה, נשמעה צחחחה הראשונה, שנבלעה בצפירה. היא נולדה בעזרתו האדיבה מאוד של דוקטור פריבס, היום דיקן הפאקולטה לרפואה בירושלים.

יש לך שיניים יפות. "סתם מלאות חורים", היא מוכרחה להר' סין.

גלה ל

ריקוד בים אבל לא עמוק מדי. כי נערת החו' שזופה מפחדת מהים. היא אינה י' לשחות, כי יותר מדי. מתנבאים' הצינו לה את עזרתם הא'

כוכבים בשמיים אינם אומרים משהו לגלה. הם רחוי קים מדי. היא מעדיפה כוכבים של בשר ודם, אותם היא תולה בחדרה, מעל מיטתה. הם מחייכים מקרוב.

מחשבות בעונים תוקפות לעיי' תים רחוקות ביותר את נערת מאי, תלמידת שביעית ריאלית.